

е заборавилъ да нахрани храненичето си! Ето защо азъ съмъ намислилъ да исправя погрѣшката си и да утѣша Пѣя колкото ми позволяватъ силите. Нека Пѣйо да не плаче и да не жали, че съмъ му заклалъ пиленцето, защото азъ ща да му харижа нѣщо по-добро, азъ ща да му харижа жълтата мисирка, дѣто я купихъ отъ циганката за триесетъ пари и за двѣ кожи; оная мисирка, ако помните, за която са карахме съ Стефleckтъ, че ушка циганката я била откраднала отъ него. И така, азъ днеска харизвамъ тая мисирка на Пѣя; но харизвамъ му я, ако я той храни, като попъ.“

Когато Хаджи Генчо свършва своята проповѣдь, то поплѣсква момченцето по образите, потупва го по главата, и казва му: „Цѣлуйвай ржка и поблагодари ма, че намѣсто пиле, ти добивашъ цѣла мисирка.“

Момченцето цѣлува щедрата дѣсница